

[Gerda Møller.]

Nu fremtræder lovforslaget som et enigt forslag, og derfor er der grænser for, hvor meget vi kan stå heroppe og sige om de enkelte ting, især når den første taler jo har været inde på mange af de ting, som vi har arbejdet så meget med i udvalget, og jeg vil derfor prøve på at finde nogle af de ting frem, som fru Bodil Koch ikke har været inde på.

Først og fremmest vil jeg sætte en streg under, at det tilsigtes med dette lovforslag, at uddannelsen gøres mere smidig, og at man prøver på at få den til at harmonere med andre uddannelser inden for både det sociale og det pædagogiske område. Det tror jeg er en meget vigtig ting, fordi vi derved forhindrer det bås-system, som vi jo på mange uddannelsesområder har været inde i, hvor de unge på et tidligt stadium er blevet sat i bås, og skal de tage fat på en helt ny uddannelse, ja, så skal de begynde forfra.

Jeg vil benytte lejligheden til at udtrykke håbet om, at den arbejdsgruppe, der er nedsat af uddannelseskommissionen for det sociale område, og som beskæftiger sig med netop disse ting, må have held til at nå dertil, at der kan blive baggrund for, at flere og flere dele af andre uddannelser inden for børneforsorgsområdet og andre beslægtede uddannelser — f. eks. sygeplejerskerne, beskæftigelsesterapeuterne, socialrådgiverne — kan indgå i uddannelsen til børnehave- og forsorgspædagog.

Jeg er meget tilfreds med, at der også er mulighed for, at de beslægtede uddannelser, som man har taget i andre lande, kan indgå i denne uddannelse. Vi arbejder især på det nordiske område meget intenst sammen og prøver på at harmonisere på så mange lovområder som muligt, og jeg synes også, vi her giver vort bidrag til en yderligere harmonisering.

Under førstebehandlingen, hvor jeg desværre ikke selv kunne være ordfører, men hvor hr. Vestergaard Poulsen var ordfører for det konservative folkeparti, stillede hr. Vestergaard Poulsen det spørgsmål til undervisningsministeren, om ikke det ville være naturligt, at de ansvarlige bestyrelser for seminarierne burde repræsenteres i det uddannelsesråd, som skal være rådgiver for ministeren, når det gælder selve uddannel-

sen, fordi det jo faktisk er således, at det er disse bestyrelser, som har det endelige ansvar for hvert enkelt seminarium, og fordi disse bestyrelser i mange tilfælde også er dem, der opretter eller står for oprettelsen og tager initiativet til seminariets oprettelse. Her har undervisningsministeren været imødekommende — og det vil jeg også gerne benytte lejligheden til at takke for — således at der nu bliver gjort plads til en repræsentant for disse bestyrelser.

Samtidig har, som fru Bodil Koch var inde på, undervisningsministeren benyttet lejligheden til at foreslå antallet i rådet udvidet med en ekstra repræsentant for de studerendes landsråd, som nu får 3 repræsentanter i stedet for 2, og så man kan sige, at forholdet mellem repræsentanter for de studerende og for lærerne bliver mindre skævt.

Personlig er jeg meget tilfreds med, at aldersgrænsen med hensyn til optagelse af elever bliver ændret fra 18 år og 6 måneder til 18 år. Jeg er godt klar over, at der påhviler eleverne et stort ansvar efter uddannelsens slutning, når de går ud i det praktiske liv, men nu bliver det en 3-årig uddannelse i stedet for en 2-årig uddannelse, og lægger man 3 år til 18, så bliver eleverne da i hvert fald 21 år, og med den tidlige modenhed hos ungdommen, som vi jo ved indfinder sig i dag, og med den nu mere omfattende uddannelse, så tror jeg ikke, der ligger nogen fare for, at de ikke skal kunne bestride det arbejde og det ansvar, de går ud til, godt nok.

Endelig har vi i udvalget drøftet, om bestemmelsen om det halve år i huset skal være obligatorisk; det står ikke skrevet i lovforslaget, men vi ved jo, det har haft sin plads i de tidligere bekendtgørelser. Vi ved også, at kommissionen har foreslået det, men i udvalget er vi kommet til det resultat, at det bør ikke være obligatorisk, og vi er også tilfredse med, at det ikke står i lovforslaget, at det skal være obligatorisk. Det er jo sådan, at vi i dag på alle områder prøver på at få en så stor ligestilling imellem kønnene som overhovedet muligt, og vi ved jo, at det også er sådan i dag, at det ikke er normalt — og det bliver det måske heller ikke — at de unge mænd går ud i huset og tager en huslig uddannelse, og på den måde er de unge mænd, der går ind i børnehave-